

ním exekuce podle exekučního řádu tím, že bylo použito donucovacích prostředků podle tohoto řádu.

O odkladu výkonu usnesení ve smyslu § 50 (6) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. může rozhodovati jen soudce nesporný podle ustanovení zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. v řízení nesporném, nikoliv soudce exekuční podle předpisů exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 15. února 1934, R I 1309/33.)

Vzhledem k podané opoziční žalobě navrhl žalobce u procesního soudu, by byla odložena exekuce vedená žalovanou proti žalobci k vy-možení nároku na přenechání nezletilého dítěte do výchovy a výživy žalované. S o u d p r v é s t o l i c e návrhu vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Ze žalobcova návrhu neplyne, která exekuce má být odložena. Zřejmě jde o výkon předání nezletilého dítěte žalované, nařízený usnesením ze dne 17. října 1933, Nc I 128/33. Jde tudíž o opatření nesporného soudce, jež lze vykonati jen donucovacími prostředky ve smyslu § 50 nesp. zák., nikoliv o opatření, jež může být vykonáno podle předpisů exekučního řádu. Žalobce mohl by tudíž žádati o odklad výkonu opatření jen u nesporného soudce, jenž vydal opatření, nikoliv však u exekučního soudce na základě opoziční žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Správným jest názor rekursního soudu, že usnesení okresního soudu ze dne 17. října 1933 č. j. Nc I 128/33-25 jest nařízením výkonu usnesení vydaného v řízení nesporném po rozumu § 50 odst. (6) zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. a nikoli povolením exekuce po rozumu § 1 čís. 6 ex. ř. Jde to jasně z toho, že vydáno bylo soudem nesporným, který v důvodech usnesení dokonce uvádí, že ustanovení exekučního řádu jsou vyloučena. Usnesení to nestalo se povolením exekuce podle exekučního řádu, že použito bylo donucovacího opatření podle tohoto řádu, neboť opatření těch i nesporný soud podle citovaného § 50 (6) nesporného zákona k výkonu svých usnesení může užít. O odkladu výkonu takového usnesení lze rozhodovati jen soudci nespornému podle ustanovení zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. v řízení nesporném, a nikoli soudci exekučnímu podle předpisů exekučního řádu.

Čís. 13285.

Úprava pachtovného (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Úpravě pachtovného není na závadu, že v pachtovní smlouvě, uzavřené před účinností vládního nařízení, se pachtýř vzdal jakékoliv ochrany pachtu stanovené snad zákonem nynějším nebo budoucím.

(Rozh. ze dne 15. února 1934, R I 44/34.)

Soud první stolice zamítl návrh pachtýřů na úpravu pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n. **Důvody:** Z pachtovní smlouvy uzavřené dne 27. listopadu 1927 mezi účastníky, jejíž pravost a správnost nebyla popřena, zjistil soud, že se dle odstavce XIX. této smlouvy pachtýři vzdali jakékoliv ochrany pachtu stanovené snad zákonem nynějším nebo budoucím, tedy zejména i případného nároku na prodloužení pachtu nebo na snížení pachtovného, takže jakýkoliv zákon nebo nařízení v tom směru vydané nemají na tento pachtovní poměr žádného vlivu. S ohledem na toto ustanovení pachtovní smlouvy, musil se soud zabývat především otázkou, zda se pachtýři mohli odvolati na vládní nařízení čís. 164/33 sb. z. a n. čili nic. Předpisy tohoto vládního nařízení nejsou velicím právem, neboť i v § 1 i v §§ 6, 7 praví výslovně, že pachtýř může žádati o úpravu pachtovného, což znamená, že jest dáno na jeho vůli, zda nárok na úpravu pachtovného chce uplatňovati, takže jest i oprávněn vzdáti se nároku na takovou úpravu. **Rkursní soud** napadené usnesení potvrdil. **Důvody:** Rekurenti zastávají názor, že jsou předpisy vládního nařízení čís. sb. 164/1933 povahy velící a že se proto strany výhod tohoto nařízení nemohou předem vzdáti. Návoru tomu nelze přisvědčiti, poněvadž z nařízení dostatečně vysvítá, že pachtýři ponechává na vůli, chce-li nárok na úpravu pachtovného uplatniti nebo nechce. V §§ 1, 6, 7 nařízení se praví, že pachtýř o úpravu pachtovného »může« žádati, a v nařízení tom ani jinde není nijak vyjádřeno, že pachtýř za úpravu žádati musí. Kdyby byl zákonodárce něco takového zamýšlel a kdyby tedy byl chtěl předpisům nařízení přiznati povahu předpisů velících, byl by to výslovně vyjádřil, podobně jak učinil v § 7 odst. 1 (2) zák. o ochr. náj.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Podle § 10 vládního nařízení čís. 164/33 o úpravě pachtovného zůstávají všechna jiná ustanovení pachtovní smlouvy, zejména i zvláštní ujednání o placení daně a přírážek, nařízením nedotčena. Jinými, nařízením nedotčenými ustanoveními rozumí se a rozuměti jest ustanovení pachtovní smlouvy, jež nemají za předmět to, co je předmětem vládního nařízení, tedy pachtovné a jeho slevu. Ustanovení pachtovní smlouvy o vzdání se nároku na slevu pachtovného týká se pachtovného a jeho výše, po případě slevy, a je tudíž podle toho, co uvedeno, vládním nařízením dotčeno, platí co se toho týče, vládní nařízení, nikoli smlouva a pachtýř může proto přes ono vzdání se žádati o úpravu pachtovného podle vládního nařízení čís. 164/33, jinými slovy vzdání se nároku na slevu není žádosti o úpravě pachtovného podle nařízení na závalu. Opačný názor nižších soudů nelze srovnati s duchem a účelem vládního nařízení čís. 164/33, neboť nařízení to bylo vydáno (§ 1 zákona čís. 95/33) za mimořádných hospodářských poměrů, aby v hospodářské

krisi pomoheno bylo zemědělství a odvrácena byla existenční zkáza mnohým zemědělcům hrozící. Právem vytýkají dovolací rekurenti usnesením nižších soudů, jimiž jejich návrh na úpravu pachtovného byl zamítnut z důvodu, že se nároku na slevu vzdali, nezákonnost.

Čís. 13286.

Žaloba o předložení společných listin (čl. XLIII uvoz. zák. k c. ř. s.).

Jde o společné listiny zaměstnavatele a zaměstnance, tvrdí-li zaměstnanec proti výpovědi, že byl zaměstnavatelem přijat do služby na doživotí a že má o tom listiny. Okolnost, že zaměstnavatel tvrdil, že mu není o těchto listinách nic známo, nemůže ho zbaviti práva, domáhati se jejich předložení. Nerozhoduje, že jde jen o listiny průvodní a že jsou výlučným majetkem zaměstnance.

(Rozh. ze dne 15. února 1934, Rv I 1070/32.)

Žalovaný byl žalobcovým zřízencem a dostav k 31. červenci 1931 výpověď, neuznal ji, tvrdě, že byl přijat na doživotí a že má o tom v rukou písemné doklady. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by byl uznán povinným složiti k soudu doklady, jež má v rukou o svém služebním poměru u žalobce, zejména ony, v nichž se jedná o trvání služebního poměru, a žalobce o tom vyrozuměti. *Procesní soud prvního stádu* uznal podle žaloby, *odvolací soud* žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Podle zjištění soudů nižších stolic byl žalovaný zaměstnán u dovo- latele jako zámecký zřízenec a dovoatel mu vypověděl službu k 31. čer- venci 1931. Tuto výpověď žalovaný neuznal tvrdě, že byl přijat do služby na doživotí a že má o tom v rukou písemné doklady. Dovolateli není nic známo o takovýchto dokladech, což žalovaný připouští. Žádost dovolatelovu, by mu žalovaný pořídil opisy těchto dokladů na jeho ná- klad, žalovaný odmítl. Nelze o tom pochybovati, že dovoatel má právní zájem na tom, aby mu byly předloženy příslušné listiny. Tento zájem vyplývá z povahy věci, neboť jde o řešení otázky, zda výpověď daná žalovanému jest po právu a zda tudíž právní poměr mezi stranami trvá, či zda byl výpovědí řádně rozvázán. Jde-li o listiny, z nichž podle tvrzení žalovaného vyplývá, že byl *dovolatelem* přijat do služby na do- životí, jde o listiny společné podle § 304 čis. 3 c. ř. s. a jsou tu tudíž předpoklady čl. XLIII uvoz. zák. k c. ř. s. Poněvadž žalovaný připustil, že takové listiny tu jsou a že je má v rukou, nemusil dovoatel tyto okol- nosti dále dokazovati, a okolnost, že dovoatel tvrdil, že mu o těchto